

ת"ד 3898/05/19 - המאשימה: מדינת ישראל נגד פליקס אבדיאייב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 3898-05-19 מדינת ישראל נ' אבדיאייב
בפני כבוד השופטת שני שטרן

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: פליקס אבדיאייב
ע"י ב"כ עו"ד רוטגרוינד

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי החלטתי
לזכות את הנאשם.

רקע

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי ציות לתמרור 201 בצומת, נהיגה שלא בכיוון החץ, נהיגה
בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק.

כתב האישום מתאר כי ביום 8.8.18, סמוך לשעה 17:00 נהג הנאשם רכב ברח' ז'בוטינסקי, ממזרח למערב והתקרב
לצומת עם רחוב בן גוריון.

אותה שעה, רכב הנפגע, על אופנוע, ברח' ז'בוטינסקי, מכיוון מערב למזרח, כנגד כיוון נסיעת הנאשם.

כתב האישום מייחס לנאשם נהיגה בקלות ראש בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא ציית לתמרור 201, פנה
שמאלה בניגוד לתמרור המוצב בכיוון נסיעתו והחץ המסומן על פני הכביש

נכנס לצומת וחסם את האופנוע.

משכך, התנגשו שני כלי הרכב, ניזוקו ורכב האופנוע נחבל (ללא חבלות של ממש).

הנאשם, באמצעות סניגורו, כפר בעבירות המיוחסות לו, כפר בעבירות המיוחסות לו וראיות הצדדים נשמעו.

מטעם המאשימה העידו שוטרת, בוחנת תנועה ורוכב האופנוע (להלן: "המעורב"). באמצעות עדי התביעה הוגשו המסמכים שערכו השוטרות.

ע/1, המעורב, העיד כי נסע ישר ברמזור שדלק ירוק זמן ממושך, זאת לאחר שהאור הירוק לפניה שמאלה כבה, כי הנאשם הטיח בו שנסע באדום והוא הכחיש, המעורב תיאר את הטיפול הרפואי שנזקק לו וכי לא נחבל חיצונית.

באמצעות **ע/2, שוטרת**, הוגשה הודעת הנאשם במשטרה מיום 9.8.18- יום לאחר התאונה. הנאשם העיד כי היה בדרכו לניתוח של אביו, עמד ברמזור אדום ולאחר שהתחלף הרמזור לירוק ביצע פניה שמאלה. הנאשם מסר כי לא ראה שנוסעות מכוניות ולכן גם לא חשב שיש בעיה וכי הוא פונה במקום אסור, או אז ראה בזווית העין אופנוע שנכנס לו בצד האחורי ימני של הרכב.

עוד מסר הנאשם כי היה שני בהמתנה לרמזור וכי הרכב שלפניו נסע ישר.

הנאשם אישר כי פנה שמאלה לרח' בן גוריון, לא ראה תמרור האוסר פניה שמאלה, לדעתו קיימת רק מערכת רמזורים וכי היו שני נתיבים בכביש.

הנאשם מסר כי במקום שעמד היה מעקה בטון בגלל עבודות בכביש, כי לא ראה לאן פונה עד שנכנס לפניה ולא חשד כי אין פניה שמאלה.

לבסוף מסר כי חשב בעיקר על הניתוח של אביו ולכן אולי פחות שם לב, כמו כן, כי זה מקום שהוא פחות מכיר וכי מדובר במקום שלא פשוט לנהוג בו.

ע/3 בוחנת תנועה, העידה כי יצאה לשטח ביום 27.3.19. דהיינו, מעל ל-7 חודשים מיום התאונה. הבוחנת הגישה מסמכים שערכה: לוח תצלומים ומזכר.

במזכר מתארת הבוחנת כי צילמה תמונות והעתיקה אותן לכוון. התמונות מציגות כיוון נסיעת הרכבים ומבטם אל הצומת ואל הרמזורים, מקו עצירה ומקו צומת דמיוני.

בתשובה לשאלת התובעת, ענתה הבוחנת כי כיווני הנסיעה נלקחו מתיק החקירה וכי בתמונות כיווני הנסיעה הינם ישר.

בתשובה לשאלות הסניגור, אישרה העדה כי משמאל לצומת מבוצעות עבודות בניה, ולשאלה האם בדקה מה היה מצב הצומת במועד ביצוע העבירה, ענתה: **"לא. אני התבקשתי לעשות תמונות ותו לא. לא אמרו לי לברר על בניה"**. (ש' 29, עמ' 14 לפרוטוקול).

הנאשם בחר שלא להעיד ולא להביא עדים מטעמו.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את מכלול הראיות, אינני יכולה לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה בנוגע לשאלת האחריות לתאונה ובנוגע לשאלה האם נהג הנאשם בניגוד לתמרור ולחץ שסומן ובקלות ראש.

שמעתי בקשב רב את בוחנת התנועה, עת/3, עייתי במסמכים שערכה והוגשו באמצעותה.

לא מצאתי בעדותה את היסודות הבסיסיים הנדרשים על מנת להרשיע אדם בעבירה של אי ציות לתמרור 201, נהיגה שלא בכיוון החץ, נהיגה בקלות ראש ו/או התנהגות הגורמת נזק: לא נערך דו"ח בוחנות, המסמכים שהוגשו נטולי כל חישובים, נעדרת מהם נקודת האימפקט, לא נערכו הצבעות, אינם כוללים תרשים, לא נערך שחזור כלל, **התמונות כלליות, מציאות כיוון נסיעת רכב א' ורכב ב', מבלי לציין מיהו רכב א' ומיהו רכב ב'.**

למעשה, עבודת הבוחנת הסתכמה בנטילת תמונות והינה נטולת כל מסקנה, מה היה מצב הצומת במועד התאונה, האם התאונה היתה בלתי נמנעת ומי האחראי לה.

עיון בלוח התצלומים ת/4, אינו מעלה כל מסקנה לגבי האחריות לתאונה ומיקום הרכבים קודם לתאונה, אינו מלמד מיהו רכב א' ומיהו רכב ב', אינו מלמד אודות קיומו של סימון על פני הכביש ו/או מצב הצומת במועד ביצוע העבירה. התמונות מציאות מבטים אל כיוון נסיעת הרכב ממיקומים שונים ולא ברור מה ניתן ללמוד מהן.

לא די באמרת העדה בנוגע לכיווני הנסיעה הנראים בתמונות, בכדי להרים את נטל הראיה בנוגע לקיומו של איסור פניה שמאלה במועד התאונה והעדה אף לא ציינה למי משויך כל כיוון נסיעה.

מחדלים אלו מתחדדים נוכח היעדר המחלוקת בין הצדדים כי בצומת ומסביבה מבוצעות עבודות בניה.

הבוחנת אישרה כי משמאל לצומת מבוצעות עבודות ובתמונות שהגישה נצפים תמרורים זמניים.

הבוחנת לא התייחסה במסמכים שערכה ו/או בעדותה לטענת הנאשם בחקירתו במשטרה לפיה: "יש המון קווקווים על הכביש כי יש שם עבודות דרך".

המאשימה לא הוכיחה קיומו של תמרור 201 בצומת האוסר פניה שמאלה ו/או סימון על פני הכביש.

המעורב העיד כי נכנס לצומת בנסיעה ישרה ורציפה, ברמזור ירוק, שדלק זמן מה. המעורב לא סתר את גרסת הנאשם לפיה גם הוא נכנס לצומת באור ירוק ולא העיד בדבר קיומם של תמרור 201 ו/או סימון על פני הכביש.

אין לו לבית המשפט, אלא מה שמונח בפניו.

בהיעדר עד ראיה אובייקטיבי, ראיות אובייקטיביות או עבודת בוחנות, בית המשפט נסמך על עדויות הנאשם והמעורב.

למעשה, לא הובאה בפני כל ראיה לסתור את גרסת הנאשם, לפיה נכנס לצומת באור ירוק, לאחר שהמתין באור אדום, כי לא ראה כל תמרור האוסר פניה שמאלה והמאשימה מבקשת להבנות על גרסתו, המבולבלת קמעה שנמסרה במשטרה. הנאשם טוען כי לא ראה סימונים, כי היו כל מיני קווקווים על הכביש וכי לא ראה תמרור האוסר פניה ואולם, הנאשם אינו מודה, בצורה פוזיטיבית, כי קיימים תמרור ו/או סימונים שכאלו.

גם עדות המעורב עצמו אינה סותרת גרסה זו שכן, לא הגיע מכיוונו של הנאשם ולא העיד דבר בעניין הצד הנגדי של הצומת. כמו כן, המעורב העיד כי לראשונה ראה את הנאשם בסמוך לפגיעה.

סיכומם של דברים, מביאים אותי לקבל את טענת הסניגור לפיה נראה כי המאשימה הסתפקה בהוכחת קרות התאונה ומבלי להוכיח כל נתון עובדתי התומך ברשלנות הנאשם.

המאשימה לא הוכיחה את היסוד העובדתי, לא הפריכה את גרסת הנאשם כי פנה בהתאם לרמזור, לא הוכיחה את היסוד העובדתי בדבר קיום התמרורים ואיסור הפניה וכן, את היסוד הנפשי, הדרוש להוכחת עבירת הרשלנות, לא הוכיחה במה התרשל הנאשם ו/או טענה כיצד היה עליו לפעול.

ההלכה המרכזית בעניין מחדלי חקירה מצויה במסגרת ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, מיום 18.5.06 והאסמכתאות המרובות המצוטטות שם.

נאמר, כי בבסיס חובת החקירה עומדת החובה לפעול לחקר האמת והבאת האשם האמיתי לדין.

חובה זו, קובע כב' השו' רובינשטיין, הינה חובה למיצוי הליכי חקירה כראוי, ובתוך כך חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן בהיותו אמצעי לחשיפת האמת.

מטרת החקירה אינה מציאת ראיות להרשעת חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי החשוד ובין אם להרשעתו - **ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 466.**

במקרים של מחדלי חקירה, בית המשפט ישאל עצמו, כך נקבע בהלכה הפסוקה, אם אלה כה חמורים עד כי יש חשש לקיפוח הגנת הנאשם.

מחדלי חקירה נבחנים כמכלול, לאחר שמיעת התיק במלואו, ותמיד ישווה בית המשפט לנגד עיניו את ההבדל בין דיות הראיות לבין מיצוי החקירה.

התביעה הפלילית צריכה להביא ראיות מספיקות ולא ראיות מקסימליות להוכחת אשמתו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה אינם מביאים מניה וביה לזיכוי נאשם, עם זאת במישור של כמות מחדלי חקירה היורדת לשורשו של הליך, יכול הדבר לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן, ובתוך כך לעורר ספק סביר באשר לאשמה.

במקרה דנן, נדמה לי כי העובדה שבצומת ובסביבתה מבוצעות עבודות בניה, עובדה שכאמור, אינה במחלוקת בין הצדדים, שכן העידו עליה הנאשם והבוחנת, מחייבת בדיקת המצב בשטח במועד התאונה, האם היה קיים התמרור. לא זו, אף זו, שהמאשימה לא הוכיחה קיומם של האיסור והתמרור גם במועד יציאת הבוחנת לשטח.

נוכח כל המקובץ לעיל, אני קובעת כי לא הובאו ראיות מספקות להוכחת הנאשם, לא הוכח היסוד הפיזי בנוגע לקיומם של תמרור ואיסור פניה, לא התקיים בנאשם היסוד הנפשי הדרוש להתהוות העבירות המיוחסות לו בכתב האישום והתוצאה היא זיכוי של הנאשם.

המזכירות תודיע לצדדים.

הדיון הקבוע ליום 14.7.20 מבוטל.

ניתנה היום, כ' תמוז תש"פ, 12 יולי 2020, בהיעדר הצדדים